

felé. Az őskeresztények gyászát beragyogta a húsvét fénye. Krisztust a halál csak rövid időre győzte le, de Krisztus örök győzelmet aratott a halál fölött, amint az apostol is írja: „A halálból feltámadt Krisztus nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta.” (Róm. 6,9)

Az Úr megtette a számára kijelölt nehéz keresztutat, ugyanígy Krisztus minden követőjének vállalnia kell a kockázatos egyéni életutat. Útonjárás... kinek-kinek magányos, nehéz útvjáról van szó, amely a véges világból a végtelenbe vezet. Éljenek bár mellettünk, körülöttünk jó lelkek, melegszívű családtagok, barátok - a kritikus, nehéz élethelyzetekben mindenki maga dönt és vállalja mindazt, ami számára kiméretett. Az útonjárás személyes döntéseit senki más meg nem hozhatja.

A zsidók húsvétja átmenetet jelentett a szolgaságból a szabad életbe. A mi keresztény húsvétunk átmenet ebből a világból az örök életbe. Jézus keresztjének alsó szára világunkban van, de felső ága már húsvét fényében ragyog. Jézus halálának és feltámadásának kettőssége adja meg a keresztény élet két támaszpontját: az elmúlást és a halhatatlanságot.

Húsvét a szenvedés, a halál és a feltámadás misztériumát tárja fel előttünk, ezért az ünnepek ünnepe, az üdvösségtörténet tengelye és a halandó ember sorsának fordulópontja. A karácsony a húsvéttól kapja ragyogását, pünkösöd a húsvétban teljesedik ki. Húsvét az örök liturgia kezdete, amelyben az emberi szó már nem képes kifejezni az istenközelség és a halhatatlan élet örömet.

A feltámadás diadalünnepén az ujjongó egyház örömeivel köszöntelek benneteket, kedves keresztény testvérek és arra kérlek, hogy ti is a húsvét hírnökei legyetek. Vigyétek meg a feltámadás örömhírét azoknak a testvéreknek, akik még mindig a bűn és a halál árnyékában élnek.

*Lelkipásztorotok
Czirják Árpád*

HÚSVÉT
Lászlóffy Aladár

Uram, fogadd el számadásom:
belátom, adósságom nőtt.
Eltöprengtem már annyi máson
S eltékoztam az időt.

Egy hollócsapat megelőzött,
különben ártatlan vagyok.
Káin, miután ügye győzött,
most kezéügyében hagyott,

hogyan leszögeztél két karoddal
áldj meg és ölelj meg ha tudsz,
s ne azt mondd rám, amire joggal
következtethetnél: „Hazudsz!”

Uram, add meg a lehetetlent,
utolsó kérdésed előtt,
ha életem már elkövettem,
maradjon még egy délelőtt

szeretteimmel ünnepelni
és sírva sírni mindenért,

ami a minden és a semmi
között a tavaly óta ért,

évente legyen meg a reggel,
amikor elgördül a kő
s a felszálló galambsereggel
fellelégezhet a jövő.

„Jönnek, jönnek, katonák jönnek, katonák, akik nem köszönnek”

Október 23. számomra két ismeretséget is jelent. 1956-ban láthattam Szabó Lőrincet (és hát az őt bemutató Illyés Gyulát), akit akkor szülővárosában „érdemelten, szépen koszorúznak”, és 1963-ban egy hangversenyre indulóban, a villamosról leszállva barátnóm bemutatta az akkor még fiatal tanárt, Kabdebó Lórántot, a későbbi Szabó Lőrinc-kutatót. Azóta azt szoktam mondani, velük, kettőjükkel bigámiában élek immár négy évtizede. És ugyanezen a napon vehette át férjem a Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztjét többek közt a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karának létrehozásáért, ahol nem is a kitüntetés vált hangsúlyossá, hanem a tény, hogy még a baloldali kormány terjesztette fel, és a Fidesz-kormány hagyta jóvá, és adta át ezen a napon 1998-ban. Nem politikafüggő elismerésként.

Kabdebó Lóránt:

Ha valamire büszke lehetek, az hogy tetteim nem voltak aktuálisan politikafüggőek. Amíg hagytak célokat megvalósítani, amit magam elé kitűztem, örültem. Lehet, hogy a váltakozó politika kevésbé örült annak, amit én magamban szolgáltni véltem. De megvoltunk egymás mellett. Hiszem, hogy a változó időben mindig változatlan értékeket védtem és segítettem érvényre jutni. Barátokat, és műveket egyaránt.

D. M.: Hogyan emlékezel 1956-ra?

K. L.: Mint barátságok történetére. Mondatok. Talán jelenetek. Gondolom, már csak bennem élnek. (Másban más mondatok, más jelenetek ugyanígy.) Mint zárványok a geológiai múltból, tanúskodnak, összefüggő történetet mégsem tudok belőlük összeállítani. Kimondom őket mégis, szervezzenek maguk köré - ha tudnak - történetet. Alakítson belőlük - aki akar - magának történelmet.

1956. október 10-én apámmal elutaztunk Erdélybe nagyanyámat meglátogatni, 24-én délben indultunk vissza, akkorra szólt a jegyünk, és az utolsó vonattal érkeztünk meg Magyarországra. 23-án este még Marosvásárhelyt hallottam a Gerő beszédet: barátaim ezt úgysem hagyják annyiban, mondtam. Meg szerettem volna még hallgatni a Carlo Rossi vezényelte hangversenyt, amelyre bérletem volt, de a rádió minden kommentár nélkül csak tánczenét játszott. Reggel nagynéném azzal ébresztett: Pesten kitört a forradalom, bement a rádió. Apám pedig: siessünk, csomagoljunk, anyád egyedül vár otthon. A vonat Pestre már be nem mehetett. Valahol Püspökladánynál arra ébredtünk, hogy valaki elkiáltotta: indul egy vonat Miskolcra. Gondolkozás nélkül felkaptuk csomagjainkat, átszálltunk. A vonat Nyíregyházáig vitt, Debrecenen keresztül, a párhuzamos síneken tankok utaztak a főváros felé. Nyíregyházáról egy vonat Szerencsre vitt, és onnan azzal a személyvonattal hazaérkeztünk aggódó anyámhoz, amely vonat Miskolcra délután 3-kor szokott volt továbbindulni és olyan 10 óra tájban ha megérkezett Pestre, ezzel utaztam békésebb időkben a másnapi vizsgákra. Hamarabb érkeztünk 25-én Miskolcra, mint menetrendszerűen befuthattunk volna Budapestre. Miskolcon senki ismerősöm, így kint rekedtem az eseményekből. Egyszer, kenyérért sorban állás közben, az újonnan alakult Nagy Imre